

πέρα, γιατί μ' ἀποσκιάζεις και μένα μ' ἀρέσει ὁ ἥλιος Μάν.

3) Εἶμαι ἐν σκιά, σκιάζομαι Κύθηρ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Μάν. Τρίκκ.): Σε λίγο ἀποσκιάζουν οἱ πεζοῦλλες Κύθηρ. Ἀκόμα δὲν ἀπόσκιασε τὸ σπῖτι Τρίκκ. Ἀποσκιάσανε τὰ χωράφια (ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν σκιῶν τῶν φυτευθέντων δένδρων) Μάν. Ἀπόσκιασο 'κειδὰ (κάθισε ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιάν) Λακων. || Ἄσμ.

Πῆραν τ' ἀπόσκια πῆρανε πῆραν ὅχ τὴν αὐλή σου
κι ἀπόσκιασαν τὴν πόρτα σου, δὲ βλέπω τὸ κορμί σου
Γορτυν.

Μαράθηκε κι ὁ πλάτανος ποῦ 'χε παχὺν τὸν ἥσκιο
κι ὅπου ἀποσκιάζαν οἱ ἄρχοντες κι ὅλοι οἱ καπεταναῖοι
(μοιρολ.) Μάν. β) Ἀπροσώπ. ὑπάρχει σκιά Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Μάν. Τρίκκ. Φεν.): Πάμε 'κεῖ ποῦ ἀπόσκιασε
τώρα κ' εἶναι δροσὸ Καλάβρυτ. Ἐδῶ ἀποσκιάζει γρήγορα και
δὲν μᾶς δέρνει ὁ ἥλιος Φεν. Δὲν ἀπόσιδασε ἀκόμα Τρίκκ. Ὁ,τι
ἀποσκιάζει (μόλις ἀρχίζει νὰ γίνεται σκιά) Καλάβρυτ.
'Απόσκιασε 'παδὰ Μάν. 4) Ἐνεργ. και μέσ. ἀποκτιῶ στή-
ριγμα, προστασίαν Πελοπν. (Λακων.): Ἄσμ.

Ποτέ της μὴν ἀκαρτερεῖ, ποτέ της μὴν 'παντέχη
πῶς θ' ἀποσκιάσ' ἡ πόρτα της.

5) Διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, ἀπατῶ τινα Κύπρ.:
'Επόδ-θασεν τὸν δάσκαλον τῶ 'φρυνεν. Ἄμα 'ποδ-θάσῃ τὸν
κύριν του, δέρνει τους. 'Πόδ-θασέ τον και φεύκα. β) Μέσ.
βλέπω τι ἀμυδρῶς ὡς σκιάν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.)

6) Ἀνατινάσσομαι ἐκ φόβου, φοβοῦμαι Πόντ. (Τραπ.):
Καὶ 'εφάνθεν 'ς σ' ὁμμάτῃ μ' κ' ἐπεδκίασια.

ἀποδκίασμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποσκιάζω.

Τὸ νὰ βλέπη τις καὶ ἀμυδρῶς ὡς σκιάν.

ἀποσκιασμός ὁ, ἀμάρτ. ἀπουσκιασμός Σάμ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποσκιάζω.

1) Προστασία ἀπὸ ἰσχυροῦ. 2) Ἐκπληξίς, φόβος.
Συνών. σκιασμός.

ἀποσκιερά ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀποσκιερός.

Δυσμικῶς, ἐπὶ κινήσεως και ἐπὶ στάσεως: Θὰ πάουν
ἀποσκιερά (εἰς τὴν ἀποσκιερὴν Μάνην). Ἡμου ἀποσκιερά
(ἡμην εἰς τὴν ἀποσκιερὴν Μάνην). Ἀντίθ. ἀνατολικὰ 1,
προσηλιακά.

ἀποσκιερός ἐπίθ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λα-
κων. Μάν. Σουδεν.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ και τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. σκιερός.

1) Ὁ σκιαζόμενος, σκιερός ἐνθ' ἀν.: Τὸ χωράφι μου
εἶναι μπῖτι ἀποσκιερό, δὲν τὸ παίρνει ὁ ἥλιος καθόλου Καλά-
βρυτ. Τὰ χωράφια μας εἶναι ἀποσκιερά και γι' αὐτὸ ἀργοῦνε
νὰ μεστώσουνε τὰ σπαρμένα Μάν. Συνών. ἀπόσκιος 1.

2) Ὁ σκιαζόμενος εἶτε κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου
εἶτε κατὰ τὴν δύσιν Πελοπν. (Μάν.): Τὸ χωριό μας εἶναι
ἀποσκιερό, ὁ ἥλιος τὸ λέπει πολὺ ἀργά. Ἀποσκιερὴ Μάνη
(ἡ κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Ταῦγέτου Μάνη κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὴν προσηλιακὴν Μάνη, ἥτοι τὴν ἀνα-
τολικήν). Ἀποσκιεροὶ Μανῖαιτες (οἱ κάτοικοι τῆς ἀποσκιερῆς
Μάνης). || Ἄσμ.

Ὅλοι καλῶς κοπιᾶσατε, | παππᾶδες μου και λαϊκοί,
ἀπὸ τῆς Μάνης τὰ χωριά, | προσηλιακά και ἀποσκιερά
Μάν.

Μὲ προζηλεύασι πολλοὶ | Νικλῖανοι και ἀχαμνόμεροι,
προσηλιακοὶ και ἀποσκιεροὶ
(προζηλεύασι = ἐζήλευον πολὺ) αὐτόθ. Ἀντίθ. ἀνατολι-

κὸς Α 1, προσηλιακός. Ἡ λ. και ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ.
'Αποσκιερὴ ἡ, Πελοπν. (Γύθ.) Ἀποσκιερό τό, Πελοπν. (Μάν.)
Συνών. ἀποσκιαδερός.

ἀποσκίζω πολλαχ. ἀποδκίζω Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)
'ποδ-δίζω Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποσχίζω.

1) Μεταβάλλω τι εἰς ράκη, σχίζω ἐντελῶς πολλαχ. και
Πόντ. (Κερασ. Οἰν.): Ὅσθ ν' ἀποσκίσω τὰ ξύλα θὰ βραδυάσῃ.
Τραύιζε τραύιζε ἀπόσκισε τὸ φόρεμα πολλαχ. Βάζει ἕναν
ἄλλο και τ' ἀποσκίζει Ἀστυπάλ. Ἀσ' σὸ θυμόν αἶτου ν' ἀπο-
δκίσκεται (θὰ σχίσῃ τὰ ἐνδύματά του) Οἰν. 2) Ἐπὶ τῆς
πανσελήνου, ἀρχίζω νὰ ἐλαττοῦμαι, νὰ ἐκλείπω Κύπρ.:
'Επόδ-θισεν τὸ φεγγάριν. 3) Ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς κατα-
στάσεως, μεταβάλλομαι εἰς τὸ καλύτερον, εὐδιάζω Κύπρ.:
'Επόδ-θισεν ὁ τῶαιρός.

ἀπόσκιος ἐπίθ. Πελοπν. (Αἶγ. Λιγουρ.) ἀπόσκιος ὁ,
Κύθηρ. ἀπόσκιους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Σάμ. ἀπόσιτους
Κυδων. Λέσβ. 'πόσκιους Ἡπ. ἀπόδκους Ἰμβρ. ἀπό-
σκιο τό, Ἡπ. Κρήτ. (Σητ.) Πάρ. Πελοπν. (Ἀνδρουσ. Ἀργ.
'Αρκαδ. Βυτίν. Γορτυν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Λακων. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Τρίπ. Φεν. κ.ά.) ἀπόσιτοιο
Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀπόσκιον Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Θεσσ.
(Ζαγορ. κ.ά.) Ἡπ. (Πρέβ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σκόπ. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ.) ἀπότσα ἡ,
Τσακων. ἀπότσα ἡ, Τσακων.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ και τοῦ οὐσ. σκιά.

1) Ἀποσκιερός 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Πελοπν.
(Αἶγ. Λιγουρ.): Ἀπόσκιο σπῖτι - δωμάτιο Αἶγ. || Φρ. Ἀπό-
σκιο δεντρί (τὸ ρῖπτον βαθεῖαν σκιάν) Λιγουρ. || Ἄσμ.

Μὰ ἡῦρε ἕνα δεντρί, δεντρί πυκνὸ και ἀπόσκιο.

2) Οὐσ., σκιά Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ.: Εἶδι τὸν ἀπόσιτον
τ'ς κονπέλλας, θάρει ποὺς ἦδαν ἡ θ' κός τ'ς γ-ἀπόσιτους Λέσβ.
Εἶδα δὸν ἀπόδκον τ' ἀπ' σάλιπι κι παρατρόμαξα Ἰμβρ. Πέρασι
ἕνας ἀπόδκους, ἀμ' ποῖος ἦδα δὲ γατάλαβα αὐτόθ. Φουβᾶτι τὸν
ἀπόσιτον τ' Κυδων. β) Πληθ., ἡ σκιά τοῦ βουνοῦ ἐπὶ
τῆς ἀντιθέτου κλιτύος πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἡλίου Πελοπν.
(Μάν.): Εἶναι τ' ἀπόσκια 'ς τὴν κορ'φή τοῦ βουνοῦ (ὅταν
δηλ. ὁ ἥλιος εἶναι εἰς ἱκανὸν ὕψος ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος).
'Εφύγασι τ' ἀπόσκια (ὅταν ὅλη ἡ πλευρὰ ἡλιαίζεται). Ἄμα
θὰ πάσι τ' ἀπόσκια 'ς τὸν ἀγρεμό (εἶτε ἐλαττουμένης τῆς
σκιᾶς εἶτε αὐξανομένης). Ἡρθασι τ' ἀπόσκια 'ς τὴ χώρα
(δηλ. κλίνοντος τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν δύσιν). γ) Πληθ.,
ἡ σκιά ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος τοῦ βουνοῦ ἡ τοῦ
λόφου ἡ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου σχηματιζομένη και
ἀκολουθῶς ἐκτεινομένη, συνήθως μετὰ τῶν ρημάτων
γέρονω, ἐρχομαι, παίρνω, πέφτω, σκαλώνω Ἡπ. Πελοπν.
(Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Φεν. κ.ά.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) Τσακων.: Γεῖραν τ' ἀπό-
σκια ἡ ἐγειρε τ' ἀπόσκιο (ἐκλινε ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν)
Καλάβρυτ. Κορινθ. Τὸν βράδ' ἄμα γέρον' τ' ἀπόσκια, σαρών' νι
μέσ' 'ς τὸν σπῖτ' Αἰτωλ. Ἐγείρκαί τ' ἀπότσα (ἐγείρανε τ' ἀπό-
σκια) Τσακων. Ἐρχονται τ' ἀπόσκια Μάν. Ἀμὰ ῥθουνε
τ' ἀπόσκια, θὰ πὰ τὴ γίδα 'ς τὸ λόγγο Μεσσ. Ἐδῶ ἐρχόνται
γρήγορα τ' ἀπόσκια Φεν. Πῆραν τ' ἀπόσκια Ἀρκαδ. Ἐδῶ πῆρε
ἀπόσκιο Καλάβρυτ. Ἐπισαν τ' ἀπόσκια (ἐσκιάσθη ἡ πλαγιά
τοῦ βουνοῦ) Καλοσκοπ. Σκαλώσανε τ' ἀπόσκια Μάν. Ἐκιοῦβε
ἴαν ἀπότσα (ἐκοιμήθη εἰς τὴν σκιάν) Τσακων. || Ἄσμ.

Γεῖραν τ' ἀπόσκια γείρανε, Δουλούδου μ', 'ς τὴν αὐλή σου
Αἰτωλ. Ἀράχ.

Γεῖραν τ' ἀπόσκια γείρανε μέσ' 'ς τὸ τζαμί τοῦ Λάλα
Πελοπν.

Πῆραν τ' ἀπόσκια πῆρανε πῆραν ὅχ τὴν αὐλή σου
κι ἀπόσκιασαν τὴν πόρτα σου, δὲ βλέπω τὸ κορμί σου

Γορτυν. 3) Τόπος σκιαζόμενος Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θεσσ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κύθηρ. Λευκ. Πάρ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Βυτίν. Γορτυν. Λακων. Κορινθ. Μάν. Μεσσ. Τρίκκ. Τρίπ. Φεν. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Εὐρυταν.): Πιάσανε τ' ἀπόσκιο καὶ κάθονται Μεσσ. Τρίπ. Θὰ βρῶ ἐν' ἀπόσκιο νὰ ξαπλώσω Λευκ. Πάμε 'ς τ' ἀπόσκιο νὰ καθίσουμε Λακων. Τὰ ζὰ εἶναι μέσ' 'ς τ' ἀπόσκια Μάν. Κάτσαμαν 'ς τ' ἀπόσκιο κι φάγαμαν Ζαγόρ. Καθίζει 'κειὰ 'ς τὸν ἀπόσκιο Κύθηρ. || Ἄσμη.

'Σ τ' ἀπόσκια τοῦ βασιλικοῦ, 'ς τὸν ἥσκιο τῆς βαλσάμωσ Ἀράχ.

Καὶ μιὰ λαφῖνα ταπεινὴ δὲν πάει μαζί μὲ τ' ἄλλα,
ὅλο τ' ἀπόσκια περπατεῖ, τ' ἀπόξερβα γυρεύει
κι ὅπ' εὖρη γάργαρο νερὸ θολώνει καὶ τὸ πίνει

πολλαχ. Συνών. ἀποσκιούρα. 4) Τόπος προφυλατ-
τόμενος ἀπὸ τὴν βροχὴν, τὸ ψῦχος καὶ τὸν ἄνεμον Κρήτ.
(Σητ. κ.ά.): Ἀλλάργο ἦτανε τ' ἀπόσκιο κι ὥσαμε νὰ πάω
'γράθηκα Σητ. β) Μεταφ. καταφύγιον Κρήτ. Συνών.
ἀποσκούμπι Β1. 5) Κακοποιὸν φάντασμα, διάβολος
Θεσσ.: Σὰν ἀπόσκιον.

ἀποσκιούρα ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσκιος, δι' ὃ ἰδ. ἀπόσκιος, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Τόπος σκιερὸς μὴ ἡλιαζόμενος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμη.

"Ἦλιε, γιὰ δὲ βαρεῖς κ' ἐδῶ 'ς αὐτὴν τὴν ἀποσκιούρα
νὰ λειώσουνε τὰ κρούσταλλα κ' οἱ πάγοι καὶ τὰ χιόνια;

Γορτυν. Συνών. ἀπόσκιος 3.

ἀποσκιούρι τό, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσκιος, δι' ὃ ἰδ. ἀπόσκιος, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ούρι.

Τόπος ὑπὲρνεμος. Συνών. ἀπάγκειασμα 1, ἀπάγ-
κειος 2.

ἀπόδκισμα τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀπόδκισμαν Πόντ. (Κε-
ρασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκιζω.

Ἀπόσχισις. Συνών. ξέσκισμα, σκίσιμο.

ἀποδκισιᾶρις ὁ, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδκιστέας καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ᾶρις, δι' ἣν ἰδ. -ῖαρις.

Ὁ ταχέως ἀποσχιζὼν, φθείρων τὰ ἐνδύματά του, τὰ
ὑποδήματά του κττ. Συνών. ἀποδκιστέας.

ἀποδκιστέας ὁ, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκιζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τέας.

Ἀποδκισιᾶρις, ὁ ἰδ.

ἀποσκιώνω Ἡπ. Πελοπν. (Λακεδ.) ἀπουσκιώνω
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκιά.

1) Εἶμαι, κάθημαι ὑπὸ σκιάν Πελοπν. (Λακεδ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Ἄσμη.

Μᾶς ξεριζώθη τὸ δέντρο | ποῦ 'χε τὸν ἥσκιο τὸν παχὺ
μὲ τοὺς μεγάλους κλώνους | καὶ ἀποσκιώνανε πολλοὶ
'ς τὸν ἥσκιο τοῦ ἀποκάτου

(μοιρολ.) Λακεδ.

'Ἰκεῖ κλαράκι δὲ βλουγάει γιὰ ν' ἀπουσκιώσ' ἡ κόρη,
βγάνει τοῦ γιλικάκι τῆς ἥσκιον νὰ φκειάσ' ἡ κόρη.

Αἰτωλ. 2) Γίνεται πανταχοῦ σκιά, σκιόφως καλύπτει
τὴν γῆν Ἡπ.: Ἀποσκιώσ' ὁ τόπος.

ἀποσκλαβιά ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκλαβώνω καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν σκλαβιάν, ἐλευθερία. Συνών.
ἀποσκλάβωμαν, ξεσκλάβωμα.

ἀποσκλάβωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκλαβώνω.

Ἀποσκλαβιά, ὁ ἰδ.

ἀποσκλαβώνω Κύπρ. Πόντ. (Σάντ.) ποσκλαβώνω
Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκλαβώνω.

Ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ τὴν σκλαβιάν, ἐλευθερώνω
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμη.

Ποιὸς εἶναι π' ἀναστέναξεν τῷ ἐστάχην τὸ καράβιν;

ἂν εἶναι ποὺ τοὺς δούλους μου, π-παράδες νὰ τοὺς δώσω,
ἂν εἶναι ποὺ τοὺς σκλάβους μου, ἐν νὰ τοὺς ποσκλαβώσω

Κύπρ.

ἀπόσκνιφος ἐπίθ. ἀμάρτ. πόκνιφος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. σκνιφός.

Ὀλίγος, σπάνιος: Φέτι τὰ κεράζια ἐν' πόκνιφα. Τὸ σιτά-
ριν ἐν' πόκνιφον. Τὰ φαγώσιμα 'ς τὸ παναῦριν ἦτον πολλὰ
πόκνιφα.

ἀπόσκολα ἐπίρρ. Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀπόσκούλα
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκόλη. Παρὰ Σομ.
ἀπόσχολα.

Ὑστερα ἀπὸ τοῖς σκόλες, μετὰ τὰς ἐορτάς, ἰδίᾳ
τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα. Συνών. ἀπόγγορτα,
ξέσκολα.

ἀποσκολάζω Θήρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποσκολῶ
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσχολάζω.

Παύω νὰ ἐργάζωμαι πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ δι' ἄλλον λόγον,
σκολάζω ἐνθ' ἄν.: Ἡποσκόλασαν οἱ μαθητὲς Θήρ. Ἀπο-
σκολάζω ἀσ' σὴν δουλείαν - ἀσ' σὸ σκολεῖον Οἶν. Συνών.
ἀποσκολεῖω 2.

ἀποσκόλασμα τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀποσκόλασμαν Πόντ.
(Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκολάζω.

Παῦσις ἀπὸ ἐργασίας.

ἀποσκολεῖω Κύπρ. ποσκολεῖω Κύπρ. Μέσ. ἀπο-
σκολίζουμαι Πελοπν. (Τρίκκ.) ποσκολίζουμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπασχολῶ.

1) Κάμνω τινὰ νὰ ἀπασχοληθῇ εἰς τι, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν
βρεφῶν Κύπρ.: Ἀ δέ την, νὰ μὲν μοῦ ποσκολεῖ τὸ μωρόν!
(δηλ. ἀρνεῖται νὰ ἀπασχολήσῃ τὸ βρέφος). Τότες ἐσὺ
'ποσκόλησ' τοὺς τῷ ἀπ-πήσε μέσ' 'ς τὴν μέσην τοῦ περ'βολκοῦ,
ἄρπαξε τὴν πατ-τίχαν τῷ ἔλα κοντά μας πάλε (πατ-τίχα=καρ-
πούζι. Ἐκ παραμυθ.) Καὶ μέσ. ἀπασχολοῦμαι εἰς τι, οἶονεῖ
παίζων ἢ χρονοτριβῶν Κύπρ.: Οὐλλὴ μέραν ποσκολεῖται
'ς τὰ μασκαράλίκια. Γιατί ἄρρησες νὰ ῥτῆς — Ἐπκιάσέν με
'ς τὸ λάφιν τῷ ἐποσκολίστηκα (λάφιν=ὁμιλία, φλυαρία).
'Ποσκολίστηκα τῷ ξάρκησεν ἡ δουλειά μου (ξάρκησεν=ἄρ-
γησε, ἔμεινε πίσω). Ἐποσκολήθην 'ς τὸ παιγνίδιν τῷ ἀλῆσμο-
νησεν τὸ φαεῖν. Ποσκολεῖται 'ς τὴν δουλειάν. 2) Μέσ. παύω
ἀσכולούμενος, σκολάζω, ἀναπαύομαι Πελοπν. (Τρίκκ.):
'Εμεῖς οἱ χωρεῖτες ποτὲ δὲν ἀποσκολίζομαστε. Συνών.
ἀποσκολάζω.

ἀποσκόλημα τό, ἀμάρτ. ποσκόλημα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκολεῖω.

Ἡ ἐνέργεια ὥστε νὰ ἀπασχοληθῇ τις παίζων, ἀπασχό-

